

skuiĝema seĝo, sed ju pli multaj vergoj s-ro Olivandro eltiris de la bretoj, des pli feliĉa li ŝajne fariĝis.

“Tikla kliento, ĉu?” Ne zorgu, ie ajn ĉi tie ni trovos la ĝustan por vi—mi pensu, nun—jes, kial ne—malkutima kombino—ilekson kaj feniksplumon, dek unu colojn, bone supla.”

Hari prenis la vergon. Li sentis subitan varmecon en siaj fingroj. Li levis la vergon super sia kapo, tiris ĝin suben siblante tra la polva aero kaj ŝpruco da ruĝaj kaj oraj fajreroj pafiĝis el la pinto kiel el piroteknikaĵo, ĵetante dancantajn punktojn de lumo sur la murojn. Hagrid ĝojkriis kaj aplaŭdis, kaj s-ro Olivandro kriis, “Ho, brave! Jes, ja, ho, bonege. Nu, nu, nu...kiel kurioze...kiel ege kurioze...”

Li metis la vergon de Hari reen en ĝian skatolon, kaj envolvis ĝin per bruna papero, ankoraŭ murmurante, “Kurioze...kurioze...”

“Pardonu,” diris Hari, “sed *kio* estas kurioza?”

S-ro Olivandro direktis sian palan rigardon al Hari.

“Mi memoras ĉiun vergon, kiun mi iam vendis, sinjoro Potter. Ĉiun unuopan vergon. Tio okazis, ke la fenikso, kies vostonplumo estas en via vergo, donis alian plumon—nur unu alian. Estas ja ege kurioze, ke la sorto destinis por vi ĉi tiun vergon, post kiam ĝia frato—ja ĝia frato donis al vi tiun cikatron.”

Hari glutis.

“Jes, dek tri colojn kaj duonon. Taksusan lignon. Ja estas kurioze, kiel okazas la aferoj. La vergo elektas la sorĉiston, memoru...mi pensas, ke ni devas atendi grandajn aferojn de vi, sinjoro Potter...fakte, la Nenomenda faris grandajn aferojn—terurajn, jes, tamen grandajn.”

Hari skuetis sin. Li ne estis certa, ke li ŝatas s-ron Olivandro multe. Li pagis sep orajn galionojn por sia vergo, kaj s-ro Olivandro riverencis al ili dum ili eliris la butikon.

La malfrua posttagmeza suno pendis malalte en la ĉielo kiam Hari kaj Hagrid paŝis reen laŭ Diagon’ Aleo, kaj iris tra la muro, ree tra la Likema Kaldrono, kiu nun estis malplena. Hari ne parolis dum ili marŝis laŭ la strato; li eĉ ne rimarkis kiom la homoj gapis al ili en la metroo, pro ilia ŝarĝo da strangformaj pakaĵoj, kun neĝostrigo dormanta en sia kaĝo sur la sino de Hari. Supren alian rulŝtuparon, eksteren en la stacidomon Paddington; Hari nur rekonis kie ili estis kiam Hagrid frapetis lin sur la ŝultro.

“‘Aves tempon por manĝeto antaŭ ol vi’ trajn’ f’riras,” li diris.

Li aĉetis por ili burgerojn, kaj ili sidiĝis sur la plastaj sidejoj por manĝi. Hari daŭre ĉirkaŭrigardis. Ĉio aspektis tiel strange, iele.

“Ĉu vi bonfartes, ‘Ari? Vi est’ s tre silenta,” diris Hagrid.